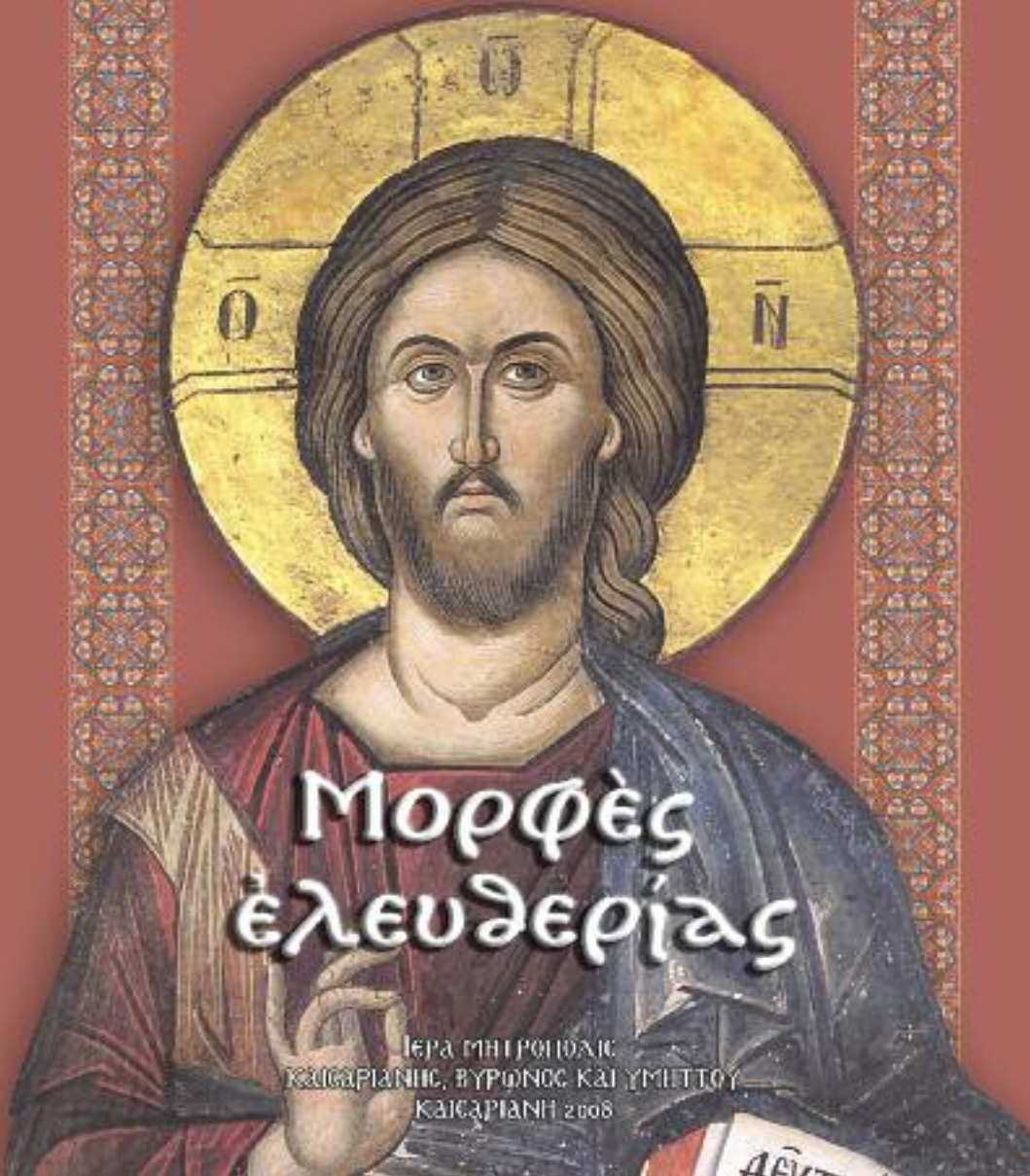
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Μορφὲς ἐλευθερίας

Ἱερὰ Μητρόπολις
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Καισαριανὴ 2008

Μορφὲς ἐλευθερίας

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ὁ Χριστὸς Παντοδύναμος.
Τοιχογραφία στὴ Μονὴ Διονυσίου

Σειρά:
«Ἀναβαθμοί» ἀριθμ. 10

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-13-2

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή
Ἐπταλόφος
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Μορφὲς ἐλευθερίας

τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀγαθό, δωρεὰ καὶ κατάστασι κυρίως πνευματική, στὴν ὁποία ζεῖ ὁ ἄνθρωπος μόνο ὅταν εὑρίσκεται σὲ κοινωνία καὶ σχέσι μὲ τὸν Δημιουργὸ Θεὸ καὶ Πατέρα του.

Μορφὲς ἐλευθερίας συναντᾶμε στὴν Καινὴ Διαθήκη, ποὺ συνθέτουν χωρὶς νὰ ἐξαντλοῦν, τὴν δωρεὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐλευθερίας ποὺ βιώνουμε στὴν Ἐκκλησία.

1. Ἡ ἐλευθερία ποὺ ὠφελεῖ

«Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄ στ΄ 12).

Δηλαδή:
«Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται. Σωστά.
Ὅλα ὅμως δὲν εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον».

Ἡ ἐλευθερία γιὰ τὸν πιστὸ πρέπει νὰ ὠφελεῖ καὶ νὰ συμβάλλει στὴν πνευματικὴ προκοπή του. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ αὐτεξούσιο του. Ὅταν χρησιμοποιεῖ κακῶς τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας του τότε βλάπτεται. Οἱ Πρωτόπλαστοι ἐξέπεσαν τῆς κοινωνίας τους μὲ τὸν Δημιουργὸ Θεὸ

ἕνεκα τῆς κακῆς χρήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τους. Ἡ ἐλευθερία ἔχει συνέπειες.

2. Ἡ ἐλευθερία τοῦ αὐτεξουσίου

«Πάντα μοι ἔξεστιν,
ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄ στ΄ 12).

Δηλαδή:
«Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἀφήσω
τίποτε νὰ μὲ κυριέψει».

Ὄντως ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθηκε ἐλεύθερος ἀπὸ τὸν Δημιουργό του καὶ ὀφείλει νὰ μείνει ἐλεύθερος, νὰ μὴν ὑποδουλωθεῖ στὴν ἁμαρτία καὶ στὰ πάθη, διότι κατὰ τὸν ἀπόστολο Πέτρο γίνεται δοῦλος τῆς φθορᾶς.

«Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται» (Β΄ Πέτρου β΄ 19).

3. Ἡ ἐλευθερία τῆς διακονίας καὶ τῆς προσφορᾶς

«Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα,
ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄ θ΄ 19).

Δηλαδή:
«Εἶμαι ἐλεύθερος, χωρὶς ἐξάρτησι ἀπὸ κανέναν·
κι ὅμως ἔκανα τὸν ἑαυτό μου σκλάβο ὅλων γιὰ νὰ
κερδίσω ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ πολλούς».

Με τὴν ἐλευθερία του ὁ πιστὸς ὑπηρετεῖ τὴν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν του ἀπὸ ἀγάπη, χωρὶς νὰ ἐπιζητεῖ ἀμοιβή, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκασμένος, *«μηδὲν ἀπελπίζων»* (Πρβλ. Λουκᾶ στ΄ 35).

Σήμερα στὴν ἐποχή μας οὐδεμία ὑπηρεσία προσφέρεται ἐξ ἀγάπης.

4. Ἡ ἐλευθερία τοῦ υἱοῦ

«Ἄρα γε ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί»
(Ματθαίου ιζ΄ 26)

Δηλαδή:
«Συνεπῶς οἱ υἱοί (τοῦ βασιλέως) εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν καταβολὴ κάθε εἴδους φόρου».

Στὸ διάλογο ποὺ εἶχε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τὸν ἀπόστολο Πέτρο ἐξαίρεται τὸ χάρισμα τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα. Γνώρισμα τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσί του ἀπὸ κάθε ὑποταγὴ σὲ νόμους δουλείας τῆς ἁμαρτίας.

5. Ὁ ἀπελεύθερος Κυρίου

«Ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς δοῦλός ἐστι Χριστοῦ»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄ ζ΄ 22)

Δηλαδή:
«Γιατί, ὅποιος δέχτηκε τὴν κλήση τοῦ Κυρίου,

γίνεται δοῦλος τοῦ Κυρίου. Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος ποὺ κλήθηκε στὴν πίστι, καθ' ὃν χρόνον ἦταν ἐλεύθερος εἶναι τώρα δοῦλος τοῦ Χριστοῦ».

Μ' αὐτὴ τὴν φράσι ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στοὺς πιστοὺς ποὺ καλοῦνται δοῦλοι Κυρίου. Ὅποιος δηλαδὴ πίστεψε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ὑποτάχθηκε στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ἐφαρμόζει μὲ πιστότητα ἀποκαλεῖται μὲ τὸν τιμητικὸ χαρακτηρισμό *«δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ»*, ἐπειδὴ εἶναι ἀπελεύθερος ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ οὐσιαστικὰ ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν δύναμι τῆς ἁμαρτίας ποὺ τὸν καθιστᾶ δοῦλο της. Τὰ πάθη ἀδυνατοῦν νὰ ἐνεργήσουν ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐφαρμόζει τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου.

6. Ἡ ἐλευθερία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπακοῆς

«Ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν· ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ»
(Ἰωάννου ιδ΄ 30-31).

Δηλαδή:
«Γιατὶ ὁ κυρίαρχος αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἔρχεται νὰ μὲ θανατώσει, ἂν καὶ δὲν ἔχει πάνω μου καμία ἐξουσία. Ὁ κόσμος ὅμως πρέπει ν' ἀναγνωρίσει ὅτι ἀγαπῶ τὸν Πατέρα καὶ πεθαίνοντας κάνω αὐτὸ ποὺ ἦταν ἡ ἐντολή του».

Μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Κύριος διεκήρυξε τὸ ἐκούσιο τοῦ θανάτου Του ἀπὸ ἀγάπη καὶ ὑπακοὴ στὸν Θεὸ Πατέρα.

Ἐπειδὴ ὁ Κύριός μας ἔδειξε τέτοια ὑπακοὴ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα δόξα καὶ τιμὴ κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο:

«Καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός» (Πρὸς Φιλιππησίους β΄ 8-11).

«Τὸν δὲ βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον» (Πρὸς Ἑβραίους β΄ 9).

Μὲ τὴν ἐλευθερία Του ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὡς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ὑποτάχθηκε ἀπὸ ἀγάπη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα, νὰ τιμωρηθεῖ ὡς ὑπεύθυνος γιὰ τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ ὑπακοή Του ὅμως Τὸν ἐδόξασε.

7. Ἡ ἐλευθερία τῆς ἀλήθειας

«Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»
(Ἰωάννου η΄ 32)

Δηλαδή:
«Ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς ἐλευθερώσει».

Ὁ διάβολος ἔσπειρε στὸν κόσμο πλάνες καὶ ἀπάτες. Ἀπ' αὐτὲς ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν γνωρίσει τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

8. Ἡ ἐλευθερία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό

«Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε»
(Ἰωάννου η΄ 36)

Δηλαδή:
«Ἂν, λοιπόν, σᾶς ἐλευθερώσει ὁ Υἱός,
τότε θὰ εἶστε πραγματικὰ ἐλεύθεροι».

Ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία εἶναι δῶρο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐλευθερώνει ὅλους ἐμᾶς τοὺς δούλους τῆς ἁμαρτίας.

9. Ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος

«Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου
τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου»
(Πρὸς Ρωμαίους η΄ 2).

Δηλαδή:
«Γιατὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ὁδήγησε στὸ χῶρο
ὅπου κυριαρχεῖ τὸ ζωοποιὸ Πνεῦμα καὶ μᾶς ἀπελευθέρωσε
ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου».

Ὁ πιστὸς ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν δύναμι τῶν νόμων τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ παρέχεται στὴν Ἐκκλησία. Μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ ζεῖ ἐν Χριστῷ, ἑνωμένος μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν·
οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»
(Πρὸς Κορινθίους Β΄ γ΄ 17).

Δηλαδή:
«Ἡ λέξις Κύριος ἐδῶ σημαίνει τὸ Πνεῦμα·
καὶ ὅπου ὑπάρχει τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐκεῖ ὑπάρχει
καὶ ἐλευθερία».

Μὲ τὸν ἀποστολικὸ λόγο αὐτὸ διακηρύσσεται ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα διαλύει τοὺς νόμους καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. *«Νικητὴς τῆς ἁμαρτίας ἀναφανῆναι»* προσευχόμαστε νὰ γίνει ὁ βαπτιζόμενος.

10. Ἡ ἔνδοξη ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ θεοῦ

«Ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται
ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν
τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»
(Πρὸς Ρωμαίους η΄ 21)

Δηλαδή:
«Ἔχει ὅμως πάντοτε τὴν ἐλπίδα, κι αὐτὴ ἀκόμα
ἡ κτίσις, πὼς θ' ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσί της
στὴ φθορά, καὶ θὰ μετάσχει στὴν ἐλευθερία ποὺ
θ' ἀπολαμβάνουν τὰ δοξασμένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ».

Ὅσοι ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μετατρέπονται σὲ ἔνδοξα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ οἱ ἅγιοι χαρακτηρίζονται ἔνδοξοι. Σ' αὐτὴ τὴν δόξα ἐλπίζει νὰ συμμετάσχει καὶ ἡ κτίσις.

11. Ὁ τέλειος νόμος τῆς ἐλευθερίας ποὺ χαρίζει τὴν μακαριότητα

«Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον
τὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς
ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου,
οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται»
(Ἰακώβου α΄ 25)

Δηλαδή:

«Ὅποιος ὅμως μελέτησε τὸν τέλειο νόμο,
δηλαδὴ τὸ νόμο τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἔμεινε σταθερὸς
σ' αὐτόν, ὅποιος δὲν ὑπῆρξε ἁπλὸς ἀκροατὴς ποὺ ξεχνάει,
ἀλλὰ τὸν ἐφήρμοσε στὴν πράξι, αὐτὸς μὲ
τὴν ἔμπρακτη αὐτὴ ἐφαρμογὴ θὰ εἶναι μακάριος».

Ὁ ἅγιος ἀδελφόθεος Ἰάκωβος σχετίζει τὴν μακαριότητα, τὴν εὐτυχία, τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν νόμο τῆς ἐλευθερίας. *«Τέλειο νόμο τῆς ἐλευθερίας»* χαρακτηρίζει τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου ποὺ πρέπει νὰ τηροῦμε καὶ ὄχι μόνο νὰ ἀκοῦμε καὶ νὰ μαθαίνουμε.

12. Ἡ ἐλευθερία τῆς σωτηρίας

«Καὶ οὐχ ὡς δι' ἑνὸς ἁμαρτήσαντος τὸ δώρημα· τὸ μὲν γὰρ κρῖμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα, τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσείαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα οὖν ὡς δι' ἑνὸς παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα, οὕτω καὶ δι' ἑνὸς δικαιώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς. ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί. νόμος δὲ παρεισῆλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα. οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσει διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν»

(Ρωμαίους ε΄ 16-21)

Δηλαδή:

«Δὲ συγκρίνεται ἡ πλούσια δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε ἡ ἁμαρτία ἑνὸς ἀνθρώπου. Γιατὶ ἡ ἀπόφασι γιὰ τὸ ἕνα παράπτωμα ἦταν καταδικαστική, ἐνῶ ἡ χαριστικὴ πράξις γιὰ τὰ πολλὰ παραπτώματα ὁδήγησε στὴν ἀθώωση. Ἔφτασε, λοιπόν, τὸ παράπτωμα ἑνὸς ἀνθρώπου γιὰ νὰ κυριαρχήσει ὁ θάνατος σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἐξαιτίας ἑνός ἀνθρώπου. Τὸ ἴδιο, κι ἀκόμα περισσότερο, ὁ ἕνας Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ γίνει ἡ αἰτία νὰ κυριαρχήσουν μέσα στὴν ἀληθινὴ ζωὴ ὅσοι ἀποδέχονται τὴν ἄφθονη χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δωρεὰ τῆς λυτρώσεως. Τὸ συμπέρασμα εἶναι πώς, ὅπως τὸ ἕνα παράπτωμα ἔγινε αἰτία καταδίκης ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καὶ τὸ σωτήριο ἔργο ἔγινε αἰτία σωτηρίας καὶ ζωῆς γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι ὅπως ἡ παρακοὴ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἔκανε ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα ἁμαρτωλή, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ὑπακοὴ τοῦ ἑνὸς θὰ ἀναγνωρισθοῦν ὅλοι δίκαιοι ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀνάμεσα στοὺς δύο γενάρχες μπῆκε στὸ μεταξὺ ὁ νόμος, γιὰ νὰ φανοῦν πόσο πολλὰ ἦταν τὰ ἀνθρώπινα παραπτώματα. Κι ὅπου ἡ ἁμαρτία φάνηκε στὸ ἀληθινὰ τρομακτικό της μέγεθος, ἐκεῖ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερκάλυψε μὲ τὸ παραπάνω. Ὅπως μὲ τὸ ὅπλο τοῦ θανάτου κυριάρχησε στὸν κόσμο ἡ ἁμαρτία, ἔτσι θὰ κυριαρχήσει καὶ ἡ χάρις μὲ τὴ σωτηρία, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια ζωὴ μέσῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας»

Στὸ τμῆμα αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος κινεῖται μεταξὺ δύο προοπτικῶν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μία προοπτικὴ εἶναι μὲ τὴν ἐλευθερία του ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιλέξει τὴν παράβασι τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ· τότε ἐπέρχεται ὡς συνέπεια ὁ θάνατος (παράπτωμα - παρακοή - συνεπάγεται κατάκρισι καὶ θάνατο. Περίπτωσι ὁ Ἀδάμ.)

Ἡ ἄλλη προοπτικὴ εἶναι μὲ τὴν ἐλευθερία του ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιλέξει τὴν ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν

τήρησι τῶν ἐντολῶν Του τότε σώζεται (ὑπακοή - πίστι συνεπάγεται σωτηρία. Περίπτωσι Ἰησοῦ Χριστοῦ).

13. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀναμαρτήτου

Ὁ Κύριος ἐρώτησε «τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;»
(Ἰωάννου η΄ 46)

Δηλαδή:
«Ποιός ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ ἀποδείξει πὼς ἔκανα κάποια ἁμαρτία;».

Καί οὐδείς ἀντεῖπεν.

Μόνο ὁ Χριστὸς ἔζησε *«κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν»* (Πρὸς Ἑβραίους ζ΄ 26).
Σ' αὐτὴ τὴν ἐλευθερία ὁδηγεῖ τοὺς μαθητές Του.

14. Ἡ ἐλευθερία τῶν διακόνων της

«Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι,
αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται
τούτῳ καὶ δεδούλωται»
(Β΄ Πέτρου β΄ 19)

Δηλαδή:
«Τοὺς ὑπόσχονται τὴν ἐλευθερία, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εἶναι δοῦλοι τῆς διαφθορᾶς· γιατὶ ὁ ἄνθρωπος γίνεται δοῦλος ἐκείνου ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχει νικηθεῖ».

Ὑπάρχει ἕνας κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ κυρίως τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ πρέπει νὰ προφυλάσσονται ἀπ' αὐ-

τόν. Νά κηρύττουν τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη στοὺς ἄλλους καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι δοῦλοι αὐτῶν τῶν παθῶν.

15. Ἡ αἰώνια ἐλευθερία

«Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη»

(Ἀποκαλύψεως κ΄ 6)

Δηλαδή:

«Μακάριοι καὶ ἅγιοι αὐτοὶ ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὴν πρώτη ἀνάστασι· σ' αὐτοὺς ὁ δεύτερος θάνατος δὲν ἔχει καμιά ἐξουσία. Αὐτοὶ θ' ἀποτελέσουν τὸ ἱερατεῖο τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ βασιλεύσουν μαζί του χίλια χρόνια».

Ἡ ἐλευθερία τῆς πίστεως ποὺ κατὰ τὴν θεολογία μας ἀποτελεῖ τὴν πρώτη Ἀνάστασι, γιὰ τοὺς πιστοὺς ὁλοκληρώνεται καὶ καταξιώνεται στὴν ἐλευθερία τῆς αἰώνιας ζωῆς ποὺ εἶναι ἡ δεύτερη ἀνάστασι.

16. Κακὴ χρῆσις τῆς ἐλευθερίας

«Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις»

(Πρὸς Γαλάτας ε΄ 13).

Δηλαδή:
«Ὁ Θεός, λοιπόν, ἀδελφοί μου, σᾶς ἐκάλεσε γιὰ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι. Μόνο νὰ μὴ γίνει ἡ ἐλευθερία ἀφορμὴ γιὰ ἁμαρτωλὴ διαγωγή, ἀλλὰ μὲ ἀγάπη νὰ ὑπηρετεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο».

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἕνα πολύτιμο δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ γιὰ νὰ τὸ λάβει ὁ πιστὸς κοπιάζει. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπωλέσει τὸ δῶρο καὶ νὰ στερηθεῖ τὸ χάρισμα ἐπιστρέφοντας στὴν ἁμαρτωλὴ συμπεριφορά.

* * *

«Ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες
τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ»
(Α΄ Πέτρου β΄ 16)

Δηλαδή:
«Καθὼς εἶστε ἐλεύθεροι, μὴ χρησιμοποιεῖτε τὴν ἐλευθερία σὰν πρόσχημα γιὰ νὰ σκεπάζετε τὴν κακία, ἀλλὰ νὰ ζεῖτε σὰν δοῦλοι τοῦ Θεοῦ».

Στὸ χωρίο αὐτὸ ἐπισημαίνεται ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐλευθερία του νὰ ἐνεργεῖται ἡ κακία.

* * *

«Συνείδησιν δὲ λέγω οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ,
ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου. ἱνατὶ γὰρ ἡ ἐλευθερία μου
κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄ ι΄ 29)

Δηλαδή:
«Καὶ ὅταν μιλάω γιὰ συνείδησι, δὲν ἐννοῶ τὴ δική σου ἀλλὰ τὴν συνείδησι τοῦ ἄλλου».

Πολλὲς φορὲς ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει τὴν κριτικὴ τῶν ἀδελφῶν του γιὰ τὴν ζωή του καὶ τὴν συμπεριφορά του, γεγονὸς ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀντίδρασι, ποὺ διατυπώνε-

ται στὸ ἐρώτημα τοῦ ἀποστόλου Παύλου «*ἵνατὶ γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;*».

Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα δίδεται ἀπὸ τὸν ἀπόστολο μιὰ εὐαγγελικὴ ἀπάντησι. Δὲν ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν κριτική! Δὲν συμπεριφέρομαι ὅπως μοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ ἐνεργῶ τὰ πάντα μὲ τὸν νόμο ποὺ ὑπαγορεύει νὰ συμπεριφερόμαστε ὥστε ἀπὸ τὴ ζωή μας νὰ ὠφελοῦνται, νὰ προοδεύουν στὴν πίστι καὶ στὴν ἀρετὴ οἱ ἀδελφοί μας.

«καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω,
μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν,
ἵνα σωθῶσι»
(Πρὸς Κορινθίους Α΄ ι΄ 33)

Δηλαδή:
«Ἐπιδιώκω νὰ πράττω αὐτὸ ποὺ συμφέρει καὶ ὠφελεῖ ὄχι ἐμένα ἀλλὰ τοὺς πολλοὺς γιὰ νὰ σωθοῦν».

«Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ᾗ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε,
στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε»
(Πρὸς Γαλάτας ε΄ 1)

Δηλαδή:
«Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀπελευθέρωσε
γιὰ νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι. Παραμένετε, λοιπόν, σταθεροὶ
στὴν ἐλευθερία καὶ μὴν ξαναμπαίνετε
κάτω ἀπὸ ζυγὸ δουλείας».

Ἡ ἐλευθερία ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Χριστὸς ἐκδηλώνεται μ' αὐτὲς τὶς μορφές. Ἔτσι ἂς τὴν ζήσουμε. Σ' αὐτὴ ἂς μείνουμε μόνιμα καὶ σταθερά μὲ τὸν ἀγῶνα μας.

